

Για να λυτρωθεί, πρέπει να ζήσει
από την αρχή τον χειρότερο εφιάλτη της...

Ελευθερία Μεταξά

MAYRA

σαν τον

EBENO ΜΑΛΛΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αύγουστος 2007

.....

ΕΛΕΥΣΙΝΑ

Ο ήλιος είχε ανέβει ψηλά στον ουρανό και οι αχτίδες του κυριολεκτικά πύρωναν τη γη. Η θερμοκρασία ήταν εξαιρετικά υψηλή, ακόμα και για Αύγουστο μήνα, καθώς το θερμόμετρο έδειχνε σαράντα έξι βαθμούς Κελσίου. Οι εργάτες δούλευαν πυρετωδώς στο οικοπέδο, προσπαθώντας να ανοίξουν με το μηχάνημα μεγαλύτερο λάκκο. Η ζέστη τους ταλαιπωρούσε, αλλά εκείνοι δεν έδειχναν να πτοούνται. Ήταν απορροφημένοι στην προσπάθειά τους και δεν έδιναν την παραμικρή σημασία στον ιδρώτα, που έτρεχε ποτάμι στα πρόσωπά τους. Πού και πού κάποιος απ' αυτούς σκούπιζε το μέτωπό του με την ανάστροφη της παλάμης του, χωρίς να παίρνει τα μάτια του από τον λάκκο που είχαν ανοίξει. Ο θόρυβος που έκανε το μηχάνημα καθώς έσκαβε πετώντας παντού χώματα σκέπαζε τις φωνές των ανθρώπων που βρίσκονταν στον χώρο. Άνθρωποι αρκετοί, κάποιοι ντυμένοι με μπλουζάκια και καλοκαιρινά παντελόνια κι άλλοι με αστυνομική στολή.

Μια ψηλή γυναίκα γύρω στα τριάντα πέντε, με μακριά ξανθά μαλλιά, στεκόταν αμίλητη δίπλα στον λάκκο, σφίγγοντας με μανία και απόγνωση τα χέρια της. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ήταν τόσο τραβηγμένα που, αν την κοιτούσε κανείς, θα νόμιζε πως αντικρίζει μάσκα και όχι γυναικείο πρόσωπο. Και όμως, θα τολμούσες να πεις πως ήταν ωραία. Τα κατάμαυρα μάτια της ήταν τεράστια και σκιάζονταν από πυκνές και μακριές βλεφαρίδες, η μύτη της ήταν ίσια και χαρακτηριστικά ελληνική, τα χείλη της σαρκώδη. Ναι, ήταν αναμφισβήτητα όμορφη. Όμως υπήρχε κάτι που αμαύρωνε την ομορφιά αυτού του προσώπου: η πονεμένη έκφραση των πρησμένων από το κλάμα και την αϋπνία ματιών, ο τρόμος που ολοκάθαρα ούρλιαζε μέσα στις κατάμαυρες κόρες. Το τρέμουλο των χεριών της, που τα έσφιγγε νευρικά, πρόδιδε την ταραχή της. Η ανάσα της έβγαине γρήγορη και κοφτή, κάνοντας το μαύρο πουκάμισο που φορούσε να πάλλει πάνω στο στήθος της. Δίπλα της ένας άντρας γύρω στα πενήντα προσπαθούσε να της δώσει κουράγιο χαϊδεύοντάς της την πλάτη και μουρμουρίζοντας λόγια παρηγοριάς. «Θα προλάβουμε, κοριτσάκι, θα δεις... Θα τους βρούμε... Όλα θα πάνε καλά».

Λίγο πιο πέρα στεκόταν ένα ηλικιωμένο ζευγάρι. Ο άντρας είχε αγκαλιάσει προστατευτικά απ' τους ώμους τη γυναίκα, που έκλαιγε ασταμάτητα. Οι λυγμοί τράνταζαν το κορμί της και η έκφρασή της πρόδιδε αγωνία ανείπωτη. Ο άντρας, που ήταν γύρω στα εβδομήντα, ψηλός και με αραιά άσπρα μαλλιά, προσπαθούσε να διατηρήσει όσο γινόταν την ψυχραιμία του. Ήταν κι αυτός πολύ τρομοκρατημένος, αλλά πάσχιζε να μην το δείξει. Τα χέρια του όμως

που έτρεμαν, όχι εξαιτίας των χρόνων που βάραιναν την πλάτη του αλλά από τον ανεξέλεγκτο φόβο, τον πρόδιδαν. Η μικροκαμωμένη γυναίκα είχε περίπου την ίδια ηλικία με αυτόν, αλλά στο πρόσωπό της ήταν έκδηλα ακόμη τα σημάδια μιας περασμένης ομορφιάς. Αυτή ψιθύριζε κάθε λίγο: «Το παιδί μας, Άγγελε, το παιδάκι μας... το εγγόνι μας... Αχ, Θεέ μου!».

Ξαφνικά, επικράτησε αναστάτωση. Από τον λάκκο, που τώρα έχασκε σαν ένα τεράστιο και φρικώδες ορθάνοιχτο στόμα, ξεπρόβαλε ένα ξύλινο κιβώτιο. Η γυναίκα που στεκόταν δίπλα έβγαλε μια κραυγή και προσπάθησε να ριχτεί στον λάκκο. Ο άντρας πλάι της πρόλαβε να τη συγκρατήσει, κλείνοντάς τη δυνατά μέσα στην αγκαλιά του. Εκείνη πάλευε να του ξεφύγει, ούρλιαζε σαν άγριο ζώο. Με γρήγορες κινήσεις, οι εργάτες κατάφεραν να τραβήξουν έξω το κιβώτιο. Μόλις άνοιξαν το καπάκι, πισωπάτησαν με φρίκη, σοκαρισμένοι από το θέαμα που αντίκρισαν, ενώ οι δύο ηλικιωμένοι, που είχαν πλησιάσει στο μεταξύ κι εκείνοι, πάσχιζαν με αγωνία να διακρίνουν τι κρυβόταν εκεί μέσα.

«Αντρέα!» ούρλιαξε η γυναίκα με το μαύρο πουκάμισο κι αμέσως χάνοντας τις αισθήσεις της σωριάστηκε σαν άψυχη κούκλα στο χώμα.

«Παιδί μου!» Η φωνή της ηλικιωμένης γυναίκας έσκιζε τον αέρα σαν κοφτερό μαχαίρι που κατεβαίνει απότομα και καρφώνεται σε μια καρδιά.

Μέσα στο κιβώτιο βρισκόταν ένας άντρας περίπου σαράντα χρόνων. Ήταν νεκρός.

3 Αυγούστου 2011

.....

Αθήνα

Το μπαρ είχε πολύ κόσμο. Ευχάριστες νέτες τζαζ μουσικής σκορπίζονταν στην ατμόσφαιρα της ζεστής νύχτας. Η νεαρή σερβιτόρα πηγαινοερχόταν κουβαλώντας με επιδεξιότητα έναν τεράστιο δίσκο. Πραγματικά ήταν απορίας άξιο πώς ένα τόσο μικροκαμωμένο κορίτσι μπορούσε να τον κουμαντάρει, έτσι όπως ήταν γεμάτος με ποτήρια και μπουκάλια. Και όμως, η πιτσιρίκα τα κατάφερνε μια χαρά. Έκανε χρόνια αυτή τη δουλειά και την ήξερε καλά. Δεν υπήρχε περίπτωση να της πέσει ο δίσκος, ο κόσμος να γύριζε ανάποδα.

Η σερβιτόρα κατευθύνθηκε σε ένα τραπέζι κάπως πιο απομονωμένο από τ' άλλα. Μια γυναίκα μάλλον απροσδιόριστης ηλικίας καθόταν εκεί και έπινε μόνη. Πρέπει να ήταν γύρω στα σαράντα, μπορεί μεγαλύτερη μπορεί και μικρότερη. Τα μαύρα της μάτια ήταν στεφανωμένα με κατάμαυρους κύκλους και τα χέρια της έτρεμαν ελαφρά. Η κοπέλα την πλησίασε και, αφήνοντας αμίλητη ένα ποτήρι ούισκι πάνω

στο τραπέζι, κοίταξε τη γυναίκα με θλίψη. Δούλευε σε μπαρ αρκετά χρόνια και είχαν δει πολλά τα μάτια της. Τούτη η γυναίκα όμως ήταν διαφορετική, δεν έμοιαζε με τους άλλους που έπιναν μέχρι αναισθησίας έτσι για να κάνουν κέφι. Καθόταν πάντα στο ίδιο τραπέζι και, πέρα από μια «καλησπέρα» που αντάλλασσε με τον ιδιοκτήτη του μαγαζιού, δεν μιλούσε με κανέναν. Αν κάποιος μάλιστα έδειχνε διάθεση να την πλησιάσει, αφού μια γυναίκα που πίνει μόνη της θεωρείται από μερικούς άντρες ανοιχτή πρόσκληση σε ένα καλό κρεβάτι, εκείνη τον αποθάρρυνε με ένα και μόνο αυστηρό βλέμμα της. Άνοιγε το στόμα της μόνο για να παραγγείλει ένα ακόμα ποτό. Ήταν πάντα βυθισμένη στις σκέψεις της, λες και ζούσε σε άλλο κόσμο. Το πρόσωπό της πρόδιδε πως τη βασάνιζαν ο πόνος και η θλίψη, ταυτόχρονα όμως εξέπεμπε και μια παράξενη ευγένεια.

«Κρίμα» σκέφτηκε η πιτσιρίκα. «Φαίνεται νέα. Σαραντάρα... σαρανταπεντάρα ίσως. Κι είναι τόσο όμορφη!»

Εκείνη, σαν να αντιλήφθηκε το βλέμμα, έστρεψε το κεφάλι και κάρφωσε την κοπέλα με τα τεράστια μάτια της. Δεν μίλησε, ούτε χαμογέλασε. Τράβηξε μόνο μια ρουφηξιά απ' το τσιγάρο της και αμέσως ξανάσκυψε στο ποτήρι της. Η σερβιτόρα απομακρύνθηκε νιώθοντας άβολα, σαν να είχε κάνει κάποια απρέπεια, σαν να είχε ενοχλήσει άθελά της την αινιγματική γυναίκα.

«Έλσα!»

Η γυναίκα με τα μαύρα μάτια γύρισε απότομα στο άκουσμα του ονόματός της. Κοίταξε με σχεδόν θολό βλέμμα τον άντρα που είχε ήδη πλησιάσει το τραπέζι της και της χαμογελούσε. Προς στιγμήν θύμωσε, αφού νόμισε πως

ήταν κάποιος από κείνους τους ενοχλητικούς που επέμεναν να την κεράσουν ένα ποτό. Άνοιξε το στόμα της, έτοιμη να του πει να πάει αποκεί που ήρθε, αλλά ξαφνικά το πρόσωπό της φωτίστηκε.

«Ηλία!» φώναξε και πετάχτηκε όρθια. Αψηφώντας τη ζαλάδα που την υποχρέωσε να παραπατήσει, αγκάλιασε τον άντρα, κι εκείνος της ανταπέδωσε εξίσου ζεστά την αγκαλιά. «Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω!»

Εκείνος τραβήχτηκε και κάνοντας ένα βήμα πίσω την κοίταξε. Στα μάτια του ζωγραφίστηκε ο πόνος για το θέμα που αντίκριζε, καθώς το μυαλό του κατέλαβε η εικόνα της ίδιας γυναίκας πριν από μερικά χρόνια. Τη θυμόταν τόσο ζωντανή, τόσο δυναμική, ευτυχισμένη. Και τώρα...

«Δεν είμαι μόνος, ξέρεις» είπε προσπαθώντας να κρύψει τη θλίψη που του προξενούσε η εικόνα της. Μόλις τότε πρόσεξε η γυναίκα ότι όντως ο Ηλίας είχε παρέα. Μαζί του ήταν ένα νεαρό ζευγάρι κι ένας άντρας.

«Να σας συστήσω. Αποδώ ο Μιχάλης και η Στεφανία Βαρλάμη. Και ο Πάρης Γιαννέλης, ο αδελφός της Στεφανίας. Η φίλη μου η Έλσα, που σας έλεγα».

Μετά τις συστάσεις, τις χειραψίες και τα τυπικά «χαίρω πολύ» –που απ’ τη μεριά της Έλσας ειπώθηκαν μάλλον ανόρεκτα–, ο Ηλίας και η παρέα του κάθισαν στο τραπέζι. Παράγγειλαν ποτά, κι η μικροκαμωμένη σερβιτόρα εκτέλεσε με τρομερή ταχύτητα την παραγγελία, παρά τον πολύ κόσμο που υπήρχε στο μαγαζί.

«Πώς με βρήκες;» τον ρώτησε η Έλσα.

«Θυμόμουν ότι αυτό το μπαρ ήταν ανέκαθεν το αγαπημένο σου» της απάντησε εκείνος. «Άλλωστε, είχαμε έρθει

και μαζί τόσες φορές. Τηλεφώνησα χτες και μου είπαν ότι έρχεσαι ακόμη εδώ κάθε βράδυ». Της Έλσας της φάνηκε ότι ο Ηλίας τόνισε κάπως περισσότερο τις τελευταίες λέξεις, αλλά προτίμησε να μη δείξει ότι το πρόσεξε. «Οπότε... ήρθα» συμπλήρωσε ο άντρας.

Η Έλσα τον κοίταξε. Είχε να τον δει... ούτε που θυμόταν πόσα χρόνια. Πόσα να πέρασαν άραγε; Τουλάχιστον τρία, ίσως και τέσσερα. Δεν μπορούσε να υπολογίσει τον χρόνο, αφού κι αυτός ήταν σαν να είχε πια σταματήσει, όπως κι όλα τα υπόλοιπα στη ζωή της. Ο παλιός της φίλος και συνεργάτης δεν είχε αλλάξει και πολύ. Ίσως κάποια κιλά να είχαν προστεθεί στο σώμα του και τα μαλλιά του φαίνονταν να έχουν κάπως αραιώσει. Πάντως, για τα πενήντα οκτώ του χρόνια, κρατιόταν πολύ καλά.

«Τι κάνει η Ντίνα;» τον ρώτησε.

«Καλά, μια χαρά. Γκρινιάζει πάντα για τη δουλειά, κι όλο λέει ότι θα με χωρίσει, αλλά... την ξέρεις τώρα!»

Η γυναίκα χαμογέλασε και κατέβασε με μια γενναία γουλιά το ουίσκι που είχε απομείνει στο ποτήρι της. Σχεδόν ταυτόχρονα σήκωσε το χέρι της για να παραγγείλει ακόμα ένα. Δεν γινόταν να μην προσέξει τα βλέμματα όσων κάθονταν στο τραπέζι, αφού τα ένιωθε πάνω της βαριά, σαν γκριζες, ασήκωτες σκιές που πλάκωναν το στήθος της.

«Έλσα, θέλω μια χάρη» είπε ο Ηλίας κάπως διστακτικά, σοβαρεύοντας. «Η Στεφανία και ο Μιχάλης...»

«Κάποιος απήγαγε την κόρη μας» πήρε τον λόγο η Στεφανία, διακόπτοντάς τον απότομα και κάνοντας ένα βήμα πιο κοντά της. «Ο Ηλίας λέει ότι μόνο εσείς μπορείτε να τη βρείτε».

Η Έλσα αιφνιδιάστηκε. Για μερικά δευτερόλεπτα νόμιζε ότι ένα αόρατο παγωμένο χέρι άδραξε την καρδιά της και εκείνη σταμάτησε να χτυπά. Η ανάσα της κόπηκε και μπροστά από τα μάτια της πέρασε φευγαλέα η εικόνα της Κάτιας της πεσμένης ανάσκελα, με ένα μακάβριο στεφάνι στον παιδικό της λαιμό, που είχε σχηματίσει ένα βίαιο ανδρικό χέρι. Αυτό ήταν το μοναδικό πράγμα που δεν περίμενε να ακούσει. Σύντομα, όμως, ανέκτησε την αυτοκυριαρχία της και κοίταξε για λίγο τη νεαρή γυναίκα και τον άντρα της αμίλητη. Έπειτα, καρφώνοντας το βλέμμα στο άδειο ποτήρι της, είπε απλά:

«Ο Ηλίας λέει ανοησίες. Λυπάμαι, αλλά...».

«Έλσα!» διαμαρτυρήθηκε αμέσως ο παλιός της συνεργάτης.

«Ναι, Ηλία! Λες ανοησίες!» τον έκοψε απότομα εκείνη. Ένωθε ήδη δάκρυα να ανεβαίνουν στα μάτια της και πάσχιζε με όλη της τη δύναμη να τα συγκρατήσει. «Ξέρεις καλά ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτε για τους φίλους σου, ότι δεν μπορώ να τους βοηθήσω... ότι εγώ...»

Η πρότασή της αναγκαστικά κόπηκε στη μέση, καθώς εκείνη τη στιγμή η σερβιτόρα τής έφερε το ποτό της. Ο Μιχάλης επωφελήθηκε απ' αυτήν την παύση και πήρε τον λόγο.

«Ακούστε, κυρία Γληνού. Ο Ηλίας μας μίλησε για σας, μας είπε την ιστορία σας. Σας παρακαλώ... Δεν έχουμε κανένα στοιχείο σχετικά με το πού μπορεί να βρίσκεται η Λένα μας. Είστε η μόνη που μπορείτε να κάνετε κάτι. Ακόμα και η αστυνομία μάς έχει απογοητεύσει. Δεν έχει βρει το παραμικρό».

Η Έλσα κοίταξε για λίγο τον νεαρό άντρα. Δεν πρέπει να ήταν πάνω από τριάντα πέντε χρόνων. Σίγουρα δεν θα μπορούσες να τον χαρακτηρίσεις ωραίο. Τα μάτια του ήταν μικρά και η γαμψή του μύτη δέσποζε στο πρόσωπό του. Και όμως, η φυσιογνωμία του είχε κάτι τόσο ευγενικό και ήρεμο, που τον έκανε σχεδόν όμορφο.

«Λυπάμαι πραγματικά, Μιχάλη» του απάντησε χαμηλόφωνα. «Εύχομαι μέσα απ' την καρδιά μου να βρείτε το παιδί. Εγώ, όμως, δεν μπορώ να σας βοηθήσω» συμπλήρωσε, κατεβάζοντας σχεδόν μονορούφι το ποτό της.

«Εσύ δεν μπορείς να βοηθήσεις ούτε τον εαυτό σου!» ακούστηκε η φωνή του μόνου προσώπου που δεν είχε μιλήσει ως τώρα, του Πάρη. «Μα, τι ήρθαμε να κάνουμε εδώ, ρε Ηλία; Η γυναίκα είναι αλκοολική του κερατά, δεν το βλέπεις; Τι μας κουβάλησες εδώ πέρα;»

Ο τόνος του ήταν γεμάτος απαξίωση και οργή. Οι υπόλοιποι πήγαν να αντιδράσουν, αφού η παρέμβαση του νεαρού ήταν το λιγότερο αγενής και προσβλητική, όμως η Έλσα τους σταμάτησε.

«Ο κύριος έχει απόλυτο δίκιο. Μια αλκοολική του κερατά δεν μπορεί να κάνει τίποτε για σας. Θα ήταν καλύτερα να φύγετε».

Έστρεψε το κεφάλι και σήκωσε το χέρι της για να παραγγείλει άλλο ένα ποτό. Με μια αστραπιαία κίνηση απελπισίας, η Στεφανία τής το άρπαξε και το κράτησε σφιχτά μέσα στο δικό της.

«Σε ικετεύω!» της φώναξε, αδιαφορώντας για τα αδιάκριτα βλέμματα των θαμώνων που καρφώθηκαν πάνω τους. «Έχεις περάσει τα ίδια! Σε παρακαλώ, κατάλαβέ με!

Βοήθησέ με! Μόνο εσύ μπορείς να νιώσεις τι περνάω... τι περνάμε όλοι μας... Για τον Θεό, σε παρακαλώ!»

Η Έλσα αισθάνθηκε ένα ρίγος να διατρέχει τη σπονδυλική της στήλη. Κοίταξε για λίγο τη νεαρή γυναίκα με το υπέροχο πρόσωπο, που έμοιαζε έτοιμη να καταρρεύσει. Η ομορφιά της είχε κάτι από Ελίζαμπεθ Τέιλορ, με τα μενεξεδιά μάτια και την αλαβάστρινη επιδερμίδα. Ναι, την κα-
ταλάβαινε απόλυτα. Όμως, δεν μπορούσε να κάνει τίποτε. Τράβηξε μαλακά το χέρι της Στεφανίας από το δικό της που έτρεμε και κάρφωσε σ' εκείνα τα μενεξεδιά μάτια το βλέμμα της, σαν να προσπαθούσε με τη ματιά της και μόνο να δηλώσει ξεκάθαρα την οριστική άρνησή της.

«Λυπάμαι» είπε απλά. Ύστερα, στράφηκε στον Ηλία. «Έκανες πολύ άσχημα που ήρθες. Δεν έπρεπε να φέρεις εδώ αυτούς τους ανθρώπους. Ξέρεις ότι εγώ έχω τελειώσει... Έχω τελειώσει οριστικά... από κείνη την ημέρα. Σας παρακαλώ, φύγετε».

Μαύρα σαν τον έβενο μαλλιά

«Απήγαγαν την κόρη μας.
Ο Ηλίας λέει ότι μόνο εσείς μπορείτε να τη βρείτε».

Με αυτά τα λόγια ο Μιχάλης και η Στεφανία Βαρλάμη προσπαθούν να πείσουν την Έλσα Γληνού, την άηλότε διακεκριμένη ψυχολόγο και στενή συνεργάτιδα του αστυνομίου Ηλία Παππά, να επιστρέψει στην ενεργό δράση και να βοηθήσει στις έρευνες για την ανεύρεση της κόρης τους, Λένας.

Η Έλσα, όμως, αρνείται να βγει απ' τη σκοτεινή άβυσσο στην οποία έχει εδώ και χρόνια βυθιστεί. Θεωρώντας τον εαυτό της υπεύθυνο για τη δολοφονία του συζύγου και της κόρης της, προσπαθεί να ξεχαστεί στο αλκοόλ και δεν θυμίζει πλέον σε τίποτα τη δυναμική γυναίκα που συνέβαλε στην εξιχνίαση αποτρόπαιων εγκλημάτων.

Όταν τελικά αποφασίζει, εξαιτίας ενός μοιραίου γεγονότος, να συμμετάσχει στις έρευνες, θα βρεθεί αντιμέτωπη όχι μόνο με τους απαγωγείς αηλιά και με το ίδιο της το παρελθόν. Ένα θανάσιμο παιχνίδι ξεκινάει, φέρνοντας στο προσκήνιο καλά κρυμμένα μυστικά, λάθη και πάθη που απειλούν τη ζωή της Λένας, του μικρού κοριτσιού με τα μαύρα σαν τον έβενο μαλλιά...